# ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES [*ELEANOR SHARPSTON*] SECINĀJUMI,

sniegti 2008. gada 17. jūlijā [1]

1. Šajā prasībā saskaņā ar EKL 226. pantu Komisija apgalvo, ka Spānija nav divējādā ziņā izpildījusi Direktīvas 2000/35 (turpmāk tekstā — "Direktīva") [2] 3. panta 1., 2. un 4. punktā paredzētos pienākumus. Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka Direktīvu transponējošā valsts tiesību norma ļauj samaksas termiņu par noteiktām precēm pagarināt no 60 dienām līdz pat 90 dienām, automātiski nepaaugstinot procentu likmi par samaksas nokavējumu, kas šādos apstākļos piemērojama saskaņā ar Direktīvas 3. panta 2. punktu. Otrkārt, Spānija atlika 60 dienu termiņa pilnīgu piemērošanu līdz 2006. gada 1. jūlijam, lai gan Direktīva, kas jāievieš līdz 2002. gada 8. augustam, neparedz daļēju vai pakāpenisku tās noteikumu piemērošanu.

**Atbilstošās tiesību normas**

*Direktīva*

2. Direktīvas mērķis ir novērst maksājumu kavējumus komercdarījumos, kuri jo sevišķi apgrūtina mazos un vidējos uzņēmumus [3].

3. Preambulas astoņpadsmitajā apsvērumā noteikts, ka Direktīva "ņem vērā līgumos paredzētus ilgos maksājumu laikus un jo īpaši to, ka pastāv dažas līgumu kategorijas, kurām ilgāki maksājumu laiki var būt pamatoti kopā ar brīvības slēgt līgumus ierobežojumiem vai lielāku [augstāku] procentu likmi".

1 — Oriģinālvaloda — angļu.

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 29. jūnija Direktīva 2000/35/EK par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV L 200, 35. lpp.).

3 — Preambulas septītais apsvērums.

4. Deviņpadsmitajā apsvērumā noteikts, ka Direktīvai būtu jāaizliedz līgumslēgšanas brīvības ļaunprātīga izmantošana par ļaunu kreditoram, un uzskaitīta virkne faktoru, kas var tikt uzskatīti par šādu ļaunprātīgu izmantošanu.

5. Direktīvas 2. panta 2. punktā "kavēts maksājums" ir definēts kā "līgumā vai likumā noteiktā maksājumu laika pārsniegšana".

6. [Direktīvas] 3. panta virsraksts ir "Procenti kavētu maksājumu gadījumā". Tajā noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka:

a) procenti saskaņā ar d) apakšpunktu ir maksājami no dienas, kas seko līgumā noteiktajai maksājumu dienai vai maksājumu laika beigu dienai;

b) ja maksājumu diena vai maksājumu laika beigu diena līgumā nav noteikta, procenti ir maksājami automātiski bez vajadzības atgādināt:

i) 30 dienas pēc tam, kad debitors saņēmis faktūrrēķinu vai līdzvērtīgu maksājuma pieprasījumu; vai

ii) ja faktūrrēķina vai līdzvērtīga maksājuma pieprasījuma saņemšanas diena ir neskaidra [nav skaidri nosakāma] — 30 dienas pēc preču vai pakalpojumu saņemšanas dienas; vai

iii) ja debitors saņem faktūrrēķinu vai līdzvērtīgu maksājuma pieprasījumu agrāk nekā preces vai pakalpojumus — 30 dienas pēc preču vai pakalpojumu saņemšanas; vai

iv) ja pieņemšanas vai pārbaudes procedūra, ar kuru ir jāpārbauda preču vai pakalpojumu atbilstība līgumam, ir paredzēta ar likumu vai līgumā un ja debitors saņem faktūrrēķinu vai līdzvērtīgu maksājuma pieprasījumu agrāk vai dienā, kad notiek šāda pieņemšana vai pārbaude — 30 dienas pēc šīs dienas;

[..]

d) procentu līmenis par kavētu maksājumu (“obligātā likme”) [samaksas nokavējuma procentu likme (“likumiskā likme”)], kas debitoram ir jāmaksā, ir procentu likmes, ko Eiropas Centrālā banka piemērojusi savās pirms attiecīgā pusgada pirmās kalendāra dienas veiktajās pēdējās galvenajās refinansēšanas operācijās [4] (“standartlikmes”), un vismaz septiņu procentu punktu (“starpības”) summa, ja vien līgumā nav noteikts citādi. [..]

[..]

2. Dažām līgumu kategorijām, kas jādefinē valsts tiesību aktos, dalībvalstis laika posmu, pēc kura ir maksājami procenti, var noteikt ilgākais 60 dienas ar nosacījumu, ka tās vai nu aizkavē līgumslēdzējas puses no šā laika posma pārsniegšanas [liedz līdzējiem šo termiņu pārsniegt] vai arī nosaka obligātu procentu likmi, kas būtiski pārsniedz obligāto [likumisko] likmi.

3. Dalībvalstis paredz, ka nolīgums par maksājuma dienu vai par kavēta maksājuma sekām, kas neatbilst 1. punkta b) līdz d) apakšpunkta un 2. punkta noteikumiem, nav jāizpilda vai tas ir par iemeslu prasībai par zaudējumu atlīdzību, ja [..] nolīgums ir redzami netaisns pret kreditoru. [..] Ja ir noteikts, ka šāds nolīgums ir redzami netaisns, piemēro likumā noteiktos noteikumus, ja vien valsts tiesas nenosaka atšķirīgus un taisnīgus nosacījumus.

4. Dalībvalstis nodrošina to, ka kreditoru un konkurentu interesēs pastāv adekvāti un efektīvi līdzekļi, lai novērstu turpmāku tādu noteikumu izmantošanu, kas ir redzami netaisni 3. punkta nozīmē.

[..]”

7. [Direktīvas] 6. panta 1. punktā noteikts, ka dalībvalstīs jāstājas spēkā normatīviem un administratīviem aktiem, kas vajadzīgi, lai līdz 2002. gada 8. augustam izpildītu Direktīvas prasības. [Tās] 6. panta 2. punktā dalībvalstīm ļauts paturēt spēkā vai pieņemt noteikumus, kas ir labvēlīgāki kreditoram nekā Direktīvas izpildei vajadzīgie.

4 — Kas definēta Direktīvas 2. panta 4. punktā.

*Spānijas tiesību akti*

8. Spānijā Direktīva tika transponēta ar 2004. gada 29. decembra Likumu Nr. 3/2004 [5] par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (turpmāk tekstā — "Likums Nr. 3/2004") [6].

9. Likuma Nr. 3/2004 4. panta 1. punktā ir noteikts, ka samaksas termiņš ir tas, par kuru "saskaņā ar piemērojamām tiesību normām" vienojušies līdzēji, vai šādas vienošanās neesamības gadījumā — tas, kas noteikts saskaņā ar 4. panta 2. punkta noteikumiem. Minētajā normā tādā pašā redakcijā kā Direktīvas 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta i)–iv) daļā ir noteikts 30 dienu termiņš.

10. Likuma Nr. 3/2004 7. panta 1. punktā noteikts, ka procentu likme par samaksas nokavējumu ir tā, par kuru vienojušies līdzēji, vai šādas vienošanās neesamības gadījumā — likumiskā likme, kas noteikta 7. panta 2. punktā, kurā savukārt būtībā transponēti Direktīvas 3. panta 1. punkta d) apakšpunktā izklāstītie noteikumi par likumisko likmi.

11. Likuma Nr. 3/2004 9. panta 1. punktā noteikts, ka līdzēju vienošanās par samaksas termiņu vai samaksas nokavējuma sekām, kas neatbilst attiecīgi samaksas termiņam, kurš pēc noklusējuma noteikts 4. panta 2. punktā, vai likumiskajai procentu likmei, kas noteikta 7. panta 2. punktā, nav spēkā, ja tās ir izteikti netaisnīgas attiecībā pret kreditoru.

12. Likuma Nr. 3/2004 numurētos pantus papildina atsevišķi papildnoteikumi. Pirmajā Likuma Nr. 3/2004 "papildnoteikumā" noteikts, ka maksājumus piegādātājiem mazumtirdzniecībā, kuru darbību reglamentē 1996. gada 15. janvāra Likums Nr. 7/1996 par mazumtirdzniecību (turpmāk tekstā — "Likums Nr. 7/1996") [7], galvenokārt regulē pēdējā minētā likuma 17. pants un papildu kārtā — [Likums Nr. 3/2004].

13. Turpinājumā ar Likuma Nr. 3/2004 otrā "nobeiguma noteikuma" pirmo daļu tiek izdarīti grozījumi Likuma Nr. 7/1996 17. pantā [8]. Ciktāl tas attiecas uz šo lietu, minētajā pantā pašreiz noteikts:

"1. Ja nav skaidras vienošanās [par termiņu], uzskatāms, ka mazumtirgotājiem to iegādāto

5 — Saskaņā ar EKL 226. pantu Komisija pret Spāniju cēla prasību sakarā ar tās kavēšanos transponēt Direktīvu (lieta C-384/03). Tā atteicās no prasības uzturēšanas pēc tam, kad Spānija pieņēma Likumu Nr. 3/2004. Ar 2005. gada 28. aprīļa rīkojumu (OV C 182, 33. lpp.) Tiesa izslēdza lietu C-384/03 no reģistra.

6 — 2004. gada 30. decembra *BOE* Nr. 314.

7 — 1996. gada 17. janvāra *BOE* Nr. 15, 1243. lpp.

8 — Likuma Nr. 3/2004 preambulā noteikts, ka atbilstoši regulējumam attiecībā uz netaisnīgajiem noteikumiem bija jāizdara grozījumi Likuma Nr. 7/1996 17. panta 3. punktā, lai maksājumus piegādātājiem pielāgotu vēlākā likuma noteikumiem.

preču cena jāmaksā 30 dienu laikā pēc piegādes dienas.

[..]

3. Samaksa par svaigiem pārtikas produktiem un ātrbojīgām precēm nekādā gadījumā nav atliekama ilgāk kā 30 dienas. Samaksa par citiem pārtikas produktiem un plaša patēriņa precēm nav atliekama ilgāk kā 60 dienas, ja vien nav īpašas vienošanās, saskaņā ar kuru paredzēta ilgākam atlikšanas termiņam atbilstoša finansiāla atlīdzība piegādātājam. Samaksu nekādā gadījumā nevar atlikt ilgāk kā 90 dienas.

[..]

5. Jebkurā gadījumā maksājuma nokavējuma procentu samaksas pienākums rodas automātiski sākot ar dienu, kas seko samaksai noteiktajai [dienai] vai, ja par to nav vienošanās, dienai, kurā samaksa būtu bijusi jāveic saskaņā ar 1. punktā noteikto. Šādā gadījumā procentu apmēra noteikšanai piemērojama likme, kas noteikta [Likuma Nr. 3/2004] 7. pantā, ja vien līdzēji nav līgumā vienojušies par citu likmi, kas nekādā gadījumā nedrīkst būt zemāka par likumiskajiem procentiem noteikto, to palielinot 50 procentu apmērā."

14. Likuma Nr. 3/2004 "nobeiguma noteikuma" otrā daļa ietver pārejas noteikumu, saskaņā ar kuru Likuma Nr. 7/1996 (redakcijā ar izdarītajiem grozījumiem) 17. panta 3. punktā noteiktais maksimāli pieļaujamais 60 dienu termiņš ir piemērojams no 2006. gada 1. jūlija. Līdz tam "samaksa par pārtikas produktiem, izņemot svaigus vai ātrbojīgus produktus, un plaša patēriņa precēm nav atliekama ilgāk kā 90 dienas pēc preču piegādes".

**Procedūra**

15. Komisija saņēma sūdzību par to, ka Direktīva neesot pareizi transponēta Spānijas tiesībās. 2005. gada 13. jūlijā tā Spānijai nosūtīja brīdinājuma vēstuli, kurā norādīts, ka Likums Nr. 3/2004 esot pretrunā atsevišķiem Direktīvas 3. panta noteikumiem, *inter alia* ļaujot samaksu par dažiem pārtikas produktiem un plaša patēriņa precēm atlikt uz laiku līdz 90 dienām un līdz 2006. gada 1. jūlijamneierobežojot samaksas termiņu ar 60 dienām.

16. Nesaņēmusi atbildi uz šo vēstuli, 2005. gada 19. decembrī Komisija nosūtīja argumentētu atzinumu.

17. Izvērtējusi Spānijas 2006. gada 7. februāra atbildi uz argumentēto atzinumu, 2006. gada 15. septembrī Komisija cēla šo prasību.

18. Tā lūdz tiesu:

— atzīt, ka, ar Likumu Nr. 3/2004 atļaujot 90 dienu termiņu maksājumiem par pārtikas produktiem, izņemot svaigus un ātrbojīgus produktus, un plaša patēriņa precēm un atliekot noteiktu noteikumu spēkā stāšanos līdz 2006. gada 1. jūlijam, Spānijas Karaliste nav izpildījusi Direktīvas 3. panta 1., 2. un 4. punktā paredzētos pienākumus;

— piespriest Spānijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19. Prasības pieteikumā apgalvots, ka 90 dienu samaksas termiņš esot pretrunā konkrēti 3. panta 1. un 2. punktam, savukārt ar atlikšanu tiekot pārkāpts 3. panta 1., 2. un 4. punkts.

20. Komisija lūdza noturēt tiesas sēdi, kura tika noturēta 2008. gada 13. februārī.

**Vai 90 dienu samaksas termiņš ir pretrunā Direktīvas 3. panta 1. un 2. punktam?**

21. Komisija apgalvo, ka pārkāpts esot gan 3. panta 1. punkts, gan tā 2. punkts. Tomēr, manuprāt, argumenti izklāstīti tikai saistībā ar šīs pēdējās tiesību normas pārkāpumu.

22. Komisija uzskata, ka Spānija ir izmantojusi Direktīvas 3. panta 2. punktā paredzēto iespēju un noteikusi konkrētu līgumu kategoriju — proti, tos, kas attiecas uz pārtikas produktiem, izņemot svaigus un ātrbojīgus produktus, un plaša patēriņa precēm —, ko regulē attiecīgais noteikums. Tomēr Spānijas tiesību akti neatbilst 3. panta 2. punkta noteikumiem.

23. No Komisijas argumentācijas secināms, ka tā uzskata, ka Spānija ir izvēlējusies otro 3. panta 2. punktā paredzēto iespēju, ļaujot samaksas termiņiem tikt pagarinātiem no 60 dienām līdz pat 90 dienām (tā kā pirmā iespēja aizliedz pagarinājumu, kas pārsniedz 60 dienas). Tomēr nav tā, ka Likuma Nr. 7/1996 (redakcijā ar izdarītajiem grozījumiem) 17. pants "nosaka obligātu procentu likmi, kas būtiski pārsniedz obligāto [likumisko] likmi", kā tas vajadzīgs saistībā ar otro iespēju. Tā vietā parādniekam par ilgāku samaksas termiņu ir jāmaksā "finansiāla atlīdzība" piegādātājam. Komisija apgalvo, ka minētais formulējums ir neskaidrs un ne visai aizsargā kreditoru. Tādējādi Likuma Nr. 7/1996 redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Likumu Nr. 3/2004, 17. panta 3. punkts ir pretrunā Direktīvas 3. panta 2. punktam.

24. Spānija iebilst, ka ar Likuma Nr. 7/1996 17. panta 3. punktu nav paredzēts transponēt Direktīvas 3. panta 2. punktu. Tomēr tā uzdevums ir palīdzēt sasniegt Direktīvas mērķus. Saskaņā ar Direktīvas preambulas astoņpadsmito un deviņpadsmito apsvērumu principā tiek ievērota līgumslēgšanas brīvība, to gan pakārtojot ierobežojumiem, kas paredzēti, lai liegtu [to] ļaunprātīgi izmantot par ļaunu kreditoram. [Minētā likuma] 17. panta 3. punkts ierobežo līgumslēgšanas brīvību, nosakot maksimāli pieļaujamos samaksas termiņus, lai novērstu mazumtirdzniecības nozarē bieži sastopamo ilgāku un netaisnīgu samaksas termiņu turpmāku izmantošanu. Tādējādi atbilstoši Direktīvas 3. panta 4. punktam tiek izskausti izteikti netaisnīgi noteikumi. Turklāt 6. panta 2. punktā dalībvalstīm īpaši ļauts pieņemt noteikumus, kas ir labvēlīgāki kreditoram nekā Direktīvas izpildei vajadzīgie.

*Direktīva*

25. Atbilstošos Direktīvas noteikumus izprotu šādi.

26. Atbilstoši kārtībai, kas ieviesta ar Direktīvas 3. panta 1. un 2. punktu, ir jābūt iespējai vienmēr noteikt samaksas galīgo termiņu, pēc kura parādniekam jāmaksā procenti kreditoram.

27. Principā līdzējiem jāvar brīvi vienoties par samaksas dienu vai termiņu savā līgumā (3. panta 1. punkta a) apakšpunkts).

28. Dalībvalstīm jānodrošina likumiskā 30 dienu termiņa piemērošana pēc noklusējuma gadījumā, ja līdzēji nav izmantojuši šo brīvību (3. panta 1. punkta b) apakšpunkts).

29. Direktīvas 3. panta 2. punktā dalībvalstīm ļauts pēc izvēles pagarināt šo nokavējuma termiņu līdz ne vairāk kā par 60 dienām attiecībā uz noteiktām līgumu kategorijām ar nosacījumu, ka tās vai nu liedz līdzējiem šo termiņu pārsniegt, vai arī nosaka atturošu procentu likmi attiecībā uz maksājumiem, kas

veikti pēc attiecīgā termiņa beigām. Abi šie nosacījumi attiecas uz jautājumiem, par kuriem līdzēji parasti varētu vienoties līgumā. Tomēr ir skaidrs, ka 60 dienu termiņš *pats par sevi* ir nevis līgumslēgšanas brīvības ierobežojums, bet gan alternatīva Direktīvas 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētajam pēc noklusējuma piemērojamajam termiņam.

30. Šāds pēc noklusējuma piemērojamā termiņa pagarinājums līdz 60 dienām ir kreditoriem mazāk labvēlīgs nekā pēc noklusējuma piemērojamais 30 dienu pamattermiņš, kas citādi būtu piemērojams. *Quid pro quo* tam, ka ir iespēja izvēlēties "ilgākais 60 dienu" samaksas termiņu, izpaužas tajā, ka dalībvalstij *vai nu* jāliedz brīvība vienoties par samaksas termiņu, kas pārsniedz 60 dienas, *vai* jānodrošina, ka (neatkarīgi no tā, par ko līdzēji būtu vēlējušies vienoties) "obligātu procentu likmi, kas būtiski pārsniedz obligāto [likumisko] likmi", piemēro attiecībā uz jebkuru šādu vienojoties noteiktu termiņu pēc attiecīgi norunātā termiņa beigām. Abi šie nosacījumi ir labvēlīgāki kreditoriem.

*Spānijas tiesību akti*

31. No tiesību normu redakcijas skaidri izriet, ka 30 dienu termiņi, kas noteikti gan Likuma Nr. 3/2004 4. pantā [9], gan Likuma Nr. 7/1996, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Likumu Nr. 3/2004, 17. panta 1. punktā [10], ir piemērojami gadījumā, ja līdzēji nav vienojušies. Citiem vārdiem sakot, tie ir pēc noklusējuma piemērojamie likumiskie termiņi. Tie nepārprotami atbilst Direktīvas 3. panta 1. punktam.

32. Likuma Nr. 7/1996 (redakcijā ar izdarītajiem grozījumiem) 17. panta 3. punktā noteikts, ka samaksa par svaigiem pārtikas produktiem un ātrbojīgām precēm "nekādā gadījumā nav atliekama ilgāk kā 30 dienas". Samaksu par citiem pārtikas produktiem un plaša patēriņa precēm "nekādā gadījumā nevar atlikt ilgāk kā 90 dienas". Tādējādi izņēmumi netiek pieļauti nedz 30 dienu, nedz 90 dienu termiņam. Turpretim attiecībā uz 60 dienu termiņu, kas arī ir noteikts saistībā ar citiem pārtikas produktiem un plaša patēriņa precēm, izņēmums tiek pieļauts, proti, samaksa "nav atliekama ilgāk kā 60 dienas, ja vien nav īpašas vienošanās, saskaņā ar kuru paredzēta [..] finansiāla atlīdzība [..]".

33. Lai Komisijas prasība tiktu apmierināta, tai jāpierāda, ka Likuma Nr. 7/1996 (redakcijā ar izdarītajiem grozījumiem) 17. panta 3. punktā noteiktie 60 un 90 dienu termiņi, par kuriem tā sūdzas, ir 17. panta 1. punktā noteiktā pēc noklusējuma piemērojamā 30 dienu termiņa pagarinājums, gluži tāpat

9 — Skat. iepriekš 9. punktu.

10 — Skat. iepriekš 13. punktu.

kā Direktīvas 3. panta 2. punktā paredzētais 60 dienu termiņš ir 3. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteiktā pēc noklusējuma piemērojamā 30 dienu termiņa fakultatīvs pagarinājums.

34. Ja Likuma Nr. 7/1996 (redakcijā ar izdarītajiem grozījumiem) 17. panta 3. punktā noteiktie 60 un 90 dienu termiņi *nav* pēc noklusējuma piemērojamā 30 dienu termiņa pagarinājums, bet gan vienīgi līdzēju līgumslēgšanas brīvības ierobežojums, tie, kā apgalvo Spānija, ir kreditoram labvēlīgāki nekā Direktīvas izpildei vajadzīgie noteikumi. Tādēļ tie būtu atļauti saskaņā ar 6. panta 2. punktu neatkarīgi no tā, kādiem citiem nosacījumiem tie varētu būt pakārtoti, un neatkarīgi no tā, kad tie stājas spēkā.

35. Likuma Nr. 7/1996 17. panta 1. un 3. punkta burtiskā redakcija norāda uz to, ka ticamāka ir pēdējā no nupat minētajām interpretācijām. Ja nav skaidri izteiktas vienošanās, 17. panta 1. punktā noteikts vispārējais pēc noklusējuma piemērojamais 30 dienu termiņš (tādējādi izpildot Direktīvas 3. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā noteikto), savukārt 17. panta 3. punktā noteikts, ka samaksa atkarībā no attiecīgo preču kategorijas nekādā gadījumā nav atliekama ilgāk kā 30, 60 vai 90 dienas (paredzot iespēju pagarināt 60 dienu termiņu līdz 90 dienām ar nosacījumu, ka ir panākta vienošanās par atlīdzību piegādātājam). Tas būtu dabiski interpretējams tādējādi, ka ar šiem trīs termiņiem tiek ierobežota līdzēju brīvība vienoties par [samaksas] dienu vai termiņu savā līgumā.

36. Komisija nav Tiesā izvirzījusi pietiekami pārliecinošus argumentus, kas ļautu Spānijas tiesību aktus interpretēt citādi, proti, ka 60 un 90 dienu termiņi esot līdzēju skaidri izteiktas vienošanās neesamības gadījumā pēc noklusējuma piemērojamā 30 dienu termiņa pagarinājums. Tā nav arī ar pierādījumiem apliecinājusi, ka tiesību aktus šādi interpretējušas Spānijas tiesas.

37. Šajos apstākļos nevaru secināt, ka Komisijai būtu izdevies pierādīt Spānijas tiesību aktu neatbilstību Direktīvas 3. panta 2. punktam.

*Direktīvas 3. panta 1. punkta pārkāpums?*

38. Savā prasības pieteikumā Komisija turklāt apgalvo, ka Likuma Nr. 7/1996 (redakcijā ar izdarītajiem grozījumiem) 17. panta 3. punktā paredzētais pagarinājums līdz 90 dienām esot pretrunā 3. panta 1. punktam, bet nenorāda kādā ziņā. No manis nupat izklāstītā izvērtējuma skaidri izriet, ka, manuprāt, Komisija

nav atspēkojusi, ka Likuma Nr. 7/1996 (redakcijā ar izdarītajiem grozījumiem) 17. panta 1. punkts attiecas uz *visiem līgumiem bez izņēmuma*. Līdz ar to Direktīvas 3. panta 1. punkts nav pārkāpts.

40. No maniem secinājumiem par Komisijas pirmo iebildumu izriet, ka jānoraida, manuprāt, būtu arī otrais [iebildums]. Ņemot vērā, ka ar minēto 60 dienu termiņu netiek transponēts neviens Direktīvas noteikums, Spānijai nebija no Kopienu tiesībām izrietoša pienākuma to ieviest nedz līdz Direktīvas transponēšanai atvēlētā termiņa beigām, nedz vispār.

41. Tādēļ secinu, ka, atsevišķu noteikumu stāšanos spēkā atliekot līdz 2006. gada 1. jūlijam, Spānija nav pārkāpusi [Direktīvas] 3. panta 1., 2. un 4. punktu.

**Vai, atsevišķu noteikumu stāšanos spēkā atliekot līdz 2006. gada 1. jūlijam, Spānija ir pārkāpusi Direktīvas 3. panta 1., 2. un 4. punktu?**

**Tiesāšanās izdevumi**

39. Komisija atkārtoti norāda, ka Likuma Nr. 7/1996 (redakcijā ar izdarītajiem grozījumiem) 17. panta 3. punkta mērķis ir transponēt Direktīvas 3. panta 2. punktu. Tomēr tajā 60 dienu termiņa piemērošana tiek atlikta līdz 2006. gada 1. jūlijam. Direktīva nepieļauj daļēju vai pakāpenisku tās noteikumu piemērošanu. Termiņa piemērošanas atlikšana tādējādi esot pretrunā Direktīvas 3. panta 1., 2. un 4. punktam.

42. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Manuprāt, prasība ir noraidāma, un Spānija ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Secinājumi**

43. Tādēļ uzskatu, ka Tiesai:

— prasība jānoraida;

— jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.